

सुमध्यया सुंदरमध्यया ॥ ३९ ॥ ४० ॥ ४१ ॥ ४२ ॥ आकारं हर्षकृतं स्वाभिप्रायं ॥ ४३ ॥ ४४ ॥ एवं अभिधाय अस्ति ते वै प्रियाराज नित्यादिकमुक्त्वा जितकाशीजयशोभी ॥ ४५ ॥ इति सभापर्वणि
नैलकंठीये भारतभाबदीपे पंचषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६५ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ एहीति वेश्मसंमार्जतां परेतु पराकृता धिक्कृता सती एतु आयातु ॥ १ ॥ दुर्विभाषं दुर्विकल्पं ॥ २ ॥ ३ ॥

तथैवं विधयाराज नृपांचाल्याहं सुमध्यया ॥ ग्लहं दीव्यामि चार्वंग्याद्रौपद्याहंत सौबल ॥ ३९ ॥ वैशंपायन उवाच एवमुक्ते तु वचने धर्मराजेन धीमता ॥
धिग्धिगित्येव वृद्धानां सभ्यानां निःसृतागिरः ॥ ४० ॥ चुक्षुभे सा सभाराज नृराज्ञां संजज्ञिरे शुचः ॥ भीष्मद्रोणरुपादीनां स्वेदश्च समजायत ॥ ४१ ॥ शिरो गृहीत्वा
विदुरो गतसत्त्व इवाभवत् ॥ आस्ते ध्यायन् न धोवक्रो निःश्वसन्निवपन्नगः ॥ ४२ ॥ धृतराष्ट्रस्तु संहृष्टः पर्यपृच्छत्युनः पुनः ॥ किं जितं किं जितमिति त्याकारं नाभ्यर
क्षत ॥ ४३ ॥ जहर्ष कर्णोतिष्ठं सह दुःशासनादिभिः ॥ इतरेषां तु सभ्यानां नेत्रेभ्यः प्रापत जलं ॥ ४४ ॥ सौबलस्त्वभिधायैवं जितकाशीमदोत्कटः ॥ जितमित्ये
व तान क्षान्पुनरेवान्वपद्यत ॥ ४५ ॥ इति श्रीमहाभारते सभापर्वणि धूतप० द्रौपदीपराजये पंचषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६५ ॥ ॥ ७ ॥ ॥ ७ ॥ दुर्योधन उवाच एहि क्ष
त्तद्रौपदीमानयस्व प्रियां भार्यां संमतां पांडवानां ॥ संमार्जतां वेश्म परेतु शीघ्रं तत्रास्तु दासीभिरपुण्यशीला ॥ १ ॥ विदुर उवाच दुर्विभाषं भाषितं त्वाद्दृशेन
नमंदं संबुद्ध्यसि पाशबद्धः ॥ प्रपाते त्वं लंबमानो न वेत्सि व्याघ्रान्मृगः कोपयसेति वेलं ॥ २ ॥ आशीविषास्ते शिरसि पूर्णकोपामहाविषाः ॥ माकोपिष्ठाः सुमंदा
त्मनूमागमस्त्वं यमक्षयं ॥ ३ ॥ न हि दासी त्वमापन्ना कृष्णा भवितुमर्हति ॥ अनीशेन हिराज्ञैषापणेन्यस्तेति मेमतिः ॥ ४ ॥ अयं धत्ते वेणुरिवात्मघाती फलं राजा धृ
तराष्ट्रस्य पुत्रः ॥ धूतं हि वैराय महाभयाय मत्तो न बुध्यत्ययमंतकालं ॥ ५ ॥ नारुंतुदः स्यान्न नृशंसवादी न हीनतः परमभ्याददीत ॥ ययास्य वाचा परउद्विजेत नतां
वदेदुषतीं पापलोक्यां ॥ ६ ॥ समुच्चरंत्यतिवादाश्च वक्राद्यैराहतः शोचति रात्र्यहानि ॥ परस्य नामर्मसुते पतंतितान्यं डितो नावसृजेत्परेषु ॥ ७ ॥

॥ ४ ॥ वेणुः वेना परनामाराजा सहि एश्वर्यं प्राप्यमान्यान् अमानयन् सद्यो नष्टः एवमयमपीत्यर्थः ॥ ५ ॥ अरुंतुदः मर्मभेदी नृशंसवादी परुषवादी हीनतः नीचेन कर्मणा धूतादिना परं शत्रुं अभ्याददीत वशे कुर्वीत
उषतीं दाहिकां रुशतीमिति पाठे अकल्याणीं पापलोक्यां नरकावहां ॥ ६ ॥ ७ ॥